

Vyhledka

Vojtěch Eibel

Stál. Stál pevně jako skála. Stál a zhluboka se nadechoval. Stál a díval se kolem. Stál, přemýšlel, přemítal, vzpomínal.

„Kdopak to sem přichází, co?“ křikl na mě povýšeně. Ani jsem se na něj neotočil a šel dál. Nemělo smysl se s ním bavit. Potom, co jsem minule skončil bez pouzdra, nechtěl jsem se dostat do dalšího konfliktu. Poslední dobou si troufali častěji. Taky, čeho by se čtyři proti jednomu báli. Samozřejmě že jsem měl v sobě pokaždé vztek, ale musel jsem ho udržet. Kdybych se zastavil, vlastně ani nevím, snad nechci vědět, co by se stalo. Prostě jsem radši nic nedělal, i když všechny mé emoce, můj vztek, hněv a zuřivost, se rvaly ve mně. Byla to síť, která se roztahovala a napínala, jako kdyby chtěla prasknout. Ta síť byla moje vůle a ta musela mé pocity potlačit. Ale nejen vztek a hněv, ale i beznaděj a smutek. Někdy jsem se cítil i trapně, když se na vše dívala celá třída. S nikým jsem se tam nebavil. To oni se mi vždycky ještě smáli. Sedl jsem si.

„Že ani nevodpovíš?“ řekl, když se opřel o lavici. Otočil jsem hlavou na druhou stranu. „No, každý svého štěstí strůjcem...“ pousmál se a vzal mi batoh.

„Hned mi to dej!“ vyjel jsem trochu podrážděně. Zvedl jsem se, abych mu ji vytrhl z rukou, ale zastavili mě.

„Když ses nám tak pěkně rozmluvil –“

„Vrať mi to a vy mě pusťte,“ vykřikl jsem vztekle.

„Hej, v klidu, jo? Za první se do řeči neskáče, si zapamatuj, a za druhý se jen kouknem, co máš na svačinu,“ pronesl jako moralista. Rodiče mi nikdy nechystali svačinu, ani se se mnou nepřipravovali do školy. Bylo jim celkem jedno, co dělám, co bych měl dělat, co potřebuji, kam chodím, s kým se bavím, vlastně spíš nebavím. Poprvé ve škole jsem se hodně divil, že všichni něco o přestávce jedí. Dnes jsem na to už zvyklý, nikdy nemám hlad ani žádný důvod si připravovat svačinu.

„Ty vole, von nemá žádnou svačinu. Co si myslí, že je? Tos snad udělal schválně, ne? Proč jako nic nemáš? Co asi budu jest? To ti nedošlo, debi –“

Crrrrrr. „To si spolu ještě vyřídíme,“ zašeptal, hodil můj batoh na zem a všichni společně odešli. Když jsem se otočil, ostatní se uchechtávali. Nejraději bych hned odešel. Myslel jsem, že tam nevydržím. Byl jsem jako vyvrhel třídy. Každý s nimi drží basu. Pokrytci. Copak jako nikdo nic neřekne? Všichni dělají, jako kdyby se nic nedělo. Všechny je nesnáším.

Trochu jsem se uklidnil, vzal si batoh a sedl si. Uslyšel jsem, jak jde ještě ke mně. Vytáhl mou flašku, a než jsem ho stihl doběhnout, třískl jí o zem. Láhev praskla a voda byla všude. Chtěl jsem ho zabít, shodit, kopnout, ale přišla učitelka a on už byl stejně dávno pryč.

„Co to tady děláš. To si snad ze mě –“

„Ale já za nic –“

„No jasně, no jasně. Napíšu ti hned poznámku a okamžitě to uklidí. Co si jako myslíš? Tohle neskončí poznámkou, to si piš...“ křičela a křičela, když jsem klečel na podlaze a byl celý mokrý. Třída se smála, ale ze všech nejvíc on.

„Tati?“ řekl jsem, když jsem přišel do obýváku a utřel si... No, vlastně nic.

„Hmm,“ dostal ze sebe přes plnou pusu jídla. Jeho oči byly upřené na televizi.

„Viš, já nevím, ale mám dojem, že poslední dobou, no, že mě asi, ehm, šikanují.“ Přestal jíst a otočil se na mě. Asi minutu jsme se na sebe dívali. Vznikla mezi námi síť. Natahovala se a natahovala, až praskla. Odešel jsem a roz... Rozplakal se.

Šel jsem na záchody. Nebyly zrovna hezké, byly dost ošklivé. Staré socialistické, ale co se dalo dělat. Vešel jsem dovnitř.

„Heleme se, kdo nás přišel navštívit,“ řekl. „Tak cos nám po tom minulejšku donesl?“ dodal s trochou agrese. Otočil jsem se a chtěl odejít, ale zrovna přišel ten čtvrtý a opřel se o dveře. Otočil jsem se zpátky.

„Chtěl bych odejít,“ řekl jsem klidně, možná trochu nervózně.

„Tak to teda ne,“ vykřikl zuřivě a začal se ke mně přibližovat. Couval jsem, ale chytil mě pod krkem. „S náma si takhle hrát nebudeš. Když se řekne, dones svačinu, tak ju prostě doneseš. A hlavně nežaluj. Stejně ti nikdo neuvěří. Tos chtěl na mě taky hodit to s tou flaškou?!“ ječel.

„Pusť mě, ty kreténe!“ vyštěkl jsem na něj.

„Takhle se s náma bavit nebudeš!“ vyjel a shodil mě na zem. Pak do mě začali kopat, a pak už si to nepamatují.

Probudil jsem se pod záchody, na té odporně špinavé zemi. Nikdo tam nebyl. Pode mnou ležela červená kaluž. Tekla mi z nosu krev. Na nic jsem nemyslel, zvedl se, odešel ze školy a běžel domů. Byl jsem jako v transu. Nemohl jsem ani mluvit.

Nejdřív se koukl pod sebe. Nebylo tam nic, jen holá ulice. Potom se podíval výš, na krajinu. Viděl krásné hory a lesy, ještě trochu zahalené ve zbytku ranní letní rosy. Slunce prosvítalo a v dálce mezi stromy stála malá zřícenina. Chvilí se na ni díval, a pak se usmál. Utřel si oči, otočil se, rozběhl a řekl si, že už se nikdy nevrátí.